

Сали Грийн - „Полуизгубен“

Седим един до друг и гледаме огъня. Мисля си, че трябва да се постарая и да се опитам да поговоря с Гейбриъл. Като нормален човек. Да говоря и да слушам. Но не се сещам какво да кажа. Гейбриъл също мълчи. Предполагам, че ми е ядосан заради камъчетата. Не съм му казал за двете, които добавих към купчината вчера. Не ми се говори за тях, за случилото се вчера. Изстъргвам с лъжица дъното на канчето си, правя го за втори път, вътре няма нищо. Вечеряхме сирене и готова супа, беше доста водниста, но е по-добре от нищо. И все пак още съм гладен и знам, че и Гейбриъл е гладен. Той изглежда ужасно слаб. Кожа и кости. Веднъж някой ми каза, че съм кожа и кости. Помня, че тогава бях страшно гладен.

– Трябва ни месо – казвам аз.

– Да, би било хубаво да хапнем малко месо.

– Утре ще изляза да сложа примки за заек.

– Искаш ли помощ?

– Не.

Той мълчи, ръчка огъня.

– Сам съм по-бърз – добавям аз.

– Знам.

Гейбриъл отново ръчка огъня, аз отново остъргвам дъното на канчето. Трев ми беше казал, че съм кожа и кости. Опитвам се да си спомня кога беше това, но ми се губи. Спомням си как Трев вървеше по улицата в Ливърпул с найлонова чанта в ръка. След това си спомням момичето, което също беше там, онази Безцветна, Ловците, които ме гонеха; все едно е било на друга планета, в друг живот.

Казвам на Гейбриъл:

– Веднъж едно момиче в Ливърпул... Безцветна. Огън мадама. Имаше брат с пистолет. И май с кучета. Или онзи с кучетата не беше брат ѝ, а някой друг? Да, друг беше. Брат ѝ имал пистолет. Тя ми го каза, аз не съм го виждал никога. Както и да е, бях в Ливърпул, за да се срещна с Трев. Той беше странен тип. Висок и... как да се изразя... кротък, като вървеше, все едно се плъзгаше във въздуха. Бял магьосник. Но готин. Беше взел проби от татуировките ми, от онази на глезена. Кръв, кожа и от костта. Искаше да разбере за какво са татуировките. Както и да е, появиха се Ловци и ние избягахме, само че аз изтървах торбата с пробите и трябваше да се върна, и онова момиче я беше намерило. Върна ми торбата и след това изгорих пробите.

Гейбриъл ме гледа търпеливо, чака края на историята. Не съм сигурен как свърши всичко, после изведнъж си спомням.

– Ловците бяха двама. Едва не ни хванаха, с Трев се измъкнахме на косъм. Онова момиче, дето имаше брат, тя беше с някакви нейни приятели. Те спряха Ловците. Аз си тръгнах. Не знам какво са направили с тях. – Поглеждам го. – И през ум не ми мина да убия Ловците. А сега не би ми минало през ума да ги оставя живи.

– Сега сме във война – отбелязва Гейбриъл. – Друго е.

– Да. Определено е друго. – Замълчавам, после добавям: – Тогава аз бях кожа и кости, сега ти си кожа и кости.

– Кожа и кости?

Давам си сметка, че изобщо не е станало ясно откъде тръгна всъщност разказът ми, а и без това и двамата сме кожа и кости, пък и не ми се обяснява, така че махвам с ръка.

– Няма значение.

Седим и гледаме огъня. Единственото светло петънце на километри околоръст. Облачно е. Няма луна. Чудя се къде ли е сега Трев, какво ли е станало с неговия Джим. Изведнъж се сещам, че не Трев, а Джим ми беше казал, че съм кожа и кости.

– Ходих при Грейторекс – обажда се Гейбриъл.

– Знам.

От там беше донесъл пакетчетата супа и сиренето. Лагерът на Грейторекс е на около час път от тук. Гейбриъл вероятно е отишъл и се е върнал, докато аз броях камъчетата, след това е събрал дърва за огъня. Излиза, че съм се занимавал с камъчетата поне няколко часа.

– Нищо ново – продължава той.

И това го знам. Оцелелите членове на Съюза живеят в няколко лагера, скрити на труднодостъпни места из цяла Европа. Ние се водим в лагера на Грейторекс, който е в Полша. Само че всъщност не сме в самия лагер. Аз страня от всички. Имам си свой лагер тук. Лагерите са обозначени с номер. Този на Грейторекс е Трети. Така че моят би трябвало да е Три Б или Три и половина. Грейторекс е начело на нашия отряд и поддържа връзка с Първи лагер, където е Силия, макар че според мен двете няма какво толкова да си кажат. Единствената задача на Грейторекс е да обучава младите вещици и магьосници, оцелели след битката, като се надява, че някой ден наученото ще бъде приложено на практика.

При последното ми ходене в лагера ги гледах как тренират. Харесвам Грейторекс, но нейните девойки ми лазят по нервите. Те изобщо не ме поглеждат, дори и да застана пред тях. Когато не ги гледам, усещам как ме зяпат, а вдигна ли очи, изведнъж всички забиват поглед в земята. Сигурно така е било и с баща ми. Никой не искаше да го погледне в очите. За мен не беше така. Преди ББ бях част от отряда, с Несбит бяхме в една двойка, Гейбриъл беше със Самийн, тренирахме с Грейторекс и останалите. Бяхме добър отбор. Смеехме се, шегувахме се, биехме се, говорехме, хранехме се, всичко правехме заедно. Това усещане сега го няма и знам, че никога повече няма да се върне. И все пак Грейторекс се справя добре с хората в лагера.

– Добре ги обучава – подхвърлям аз.

– Грейторекс ли?

– Нали за нея говорим?

Не знам защо му се сопвам така.

– Няма да е зле някой ден да дойдеш с мен в лагера. Грейторекс ще ти се зарадва.

– Може.

И двамата обаче знаем, че това няма да стане. От доста време не съм виждал Грейторекс, нито пък когото и да е било друг, освен Гейбриъл. Всъщност, ако не броим него, последните двама, които видях, бяха двамата Ловци и аз ги убих. Като се замисля, обикновено убивам тези, които имат неблагоприятното да ми се мярнат пред очите. Грейторекс би трябвало да е благодарна, че я избягвам.

– Искат да ти се похвалят с постиженията на девойките. Доста са задоврели.

Не знам какво да му отговоря. Какво би трябвало да кажа? „Нима?“ „Хубаво.“ Или пък: „Какво значение има, след като от тях няма никаква полза?“. Наистина не знам какво да кажа.

Сега се нещо и питам:

– Кой ден сме днес?

– И вчера ме пита – отбелязва Гейбриъл.

– И?

– Не знам. Мислех да питам Грейторекс, но забравих. – Той се обръща към мен. – Има ли значение?

Поклащам глава. Няма никакво значение кой ден сме, колкото и да се мъча да държа ясна сметка за дните, те не се различават един от друг, изминалите седмици и месеци се сливат в едно. Трябва да се съсредоточа и да не губя нишката. Убих двамата Ловци вчера. След това се върнах тук, а ми се струва, че е било преди години. Трябва да се

върна да огледам телата. Сигурно ще дойдат други Ловци да търсят другарите си. Може да хвана някой от тях, да го разпитам. Може и да знае нещо за Аналис. Ако наистина е агент на Соул, сигурно се е върнала при него, може Ловците да са я видели. Излягам се по гръб и премятам ръка върху лицето си.

Не казах на Гейбриъл за двамата Ловци, защото той щеше да предупреди Грейторекс и тя щеше да премести лагера, а аз искам да огледам телата преди това. Но първо трябва да се наспя. Откакто загина баща ми, не мога да спя. Трябва да поспя, а после ще отида да проверя дали не са се появили още Ловци. Или да изчакам още един ден? Утре може да отида да поразузная на юг. Ще потърся следи от Аналис, след това ще се върна и на другия ден ще мина да огледам телата на Ловците. Трябва и да набавя някаква храна също така. Значи така, утре поемам на юг и слагам примки, а вдругиден ще се заема с Ловците.

Осъзнавам, че се вирам в ръката си, очите ми още са отворени. Не бива да забравям да затварям очи. Нуждая се от сън.

Седим един от друг, поклащаме крака във въздуха. От дърветата се ронят листа. Загорелият крак на Аналис почти опира в моя. Тя посяга към едно танцуващо във въздуха листо, хваща го и едновременно с това се улавя за ръкава ми, сякаш за да се задържи да не падне. Обръща се към мен, държи листото пред лицето ми, мъчи се да привлече вниманието ми, почуква с листото по носа ми. Очите ѝ искрят, сребристите искрици се въртят бързо-бързо. Кожата ѝ е гладка и нежна, иска ми се да я докосна. Опитвам се да се приведа към нея, но не мога да помръдна, вързан съм към операционна маса, Уолънд се надвесва над мен и казва: „Сигурно ще те заболи“, опира нещо метално към шията ми и изведнъж се озовавам на колене в гората, баща ми лежи пред мен, от корема му тече кръв. Аз държа в ръката си Феърборн, усещам го как пулсира като жив, няма търпение да се впи в плътта. С дясната си ръка придържам Маркус за рамото, пръстите ми гаят якето. Баща ми ме окуражава: „Ще се справиш“. Започваме. Първо прорязвам ризата и кожата, после забивам кинжала по-дълбоко, прерязвам ребрата, все едно са от хартия. Руква кръв, обагрят гърдите на Маркус и ръцете ми, гореща кръв, която бързо изстива. Хващам сърцето му, усещам как тупти, привеждам се напред. Захапвам. Кръв изпълва устата ми. Задавам се, успявам да преглътна. Отхапвам отново, вирам се в очите на баща ми, усещам вкуса на кръвта му.

Събуждам се мокър от пот, кашлям и повръщам. Гейбриъл пропъзлява към мен и ме прегръща. И аз го прегръщам. Той мълчи, просто ме прегръща, приятно е. Минава доста време, накрая той се обажда:

– Ще ми кажеш ли какво сънува?

Само че аз не искам да си мисля за съня ми. И нямам никакво намерение да говоря за него. Гейбриъл знае какво направих, какво трябваше да направя, за да наследя дарбите на баща ми. Видя ме след това, целия в кръв, но за щастие, не ме видя как го правя. Той смята, че ако говоря за това, ще ми олекне, но говоренето нищо няма да промени, само дето той ще разбере колко беше отвратително и...

– Натан, говори с мен, моля те.

След това пита:

– Сън беше, нали? Ще ми кажеш, ако отново получиш видение, нали?

Отблъсквам го. Съжалявам, че изобщо споделих за виденията.